WASSILISSA

Rysk Roman af HENRY GREVILLE.

FÖRSTA DELEN.

I.

Grefvinnan Kumjassins hus.

Det hade snöat hela dagen och natten lofvade icke att bli bättre. En i den mjuka snön knappast banad väg, som ständigt blef ånyo betäckt med stora, tunga, tröga flingor, ledde från tjänarnes till herrskapets byggning. Svartklädda betjänter med hvita haladukar sprungo ideligen bort till köket, som låg midt på gården, och återkommo laktade med öfvertäckta silfverfat; hushofmästaren visade sig tid efter annan vid förstugutrappan, utdelade order till höger och vänster i en brummande ton och återvände därefter, själfbelåten och småleende, till sin plats bak grefvinnan Kumjassins stol.

Kökspojkarne, som af betjänterna trakterades med knuffar och sparkar, hvilka de med ränta läto gå vidare till bundarna, som hade infunnit sig lockade af matlukten, sprungo fram och tillbaka; kocken grälade på kokerskorna, och under dessa uppträden hvilka upprepades hvarje middag, sjönk snön långsamt ned och glittrade i genomskinliga prismor på de klart upplysta fönstren.

Grefvinnan Kumjassin hade i dag inga gäster till bords. Husets invånare voro nog för att hålla henne sällskap. Grefven var frånvarande, han var på sin årliga rundresa till sina gods på Krim. Till höger om grefvinnan satt hennes sons informator, en rödbrusig tysk med lingult hår och porslinsblåa ögon, som alltid såg ut, som om han hade ätit för mycket. Vid hans sida satt den unge grefven, åtta och ett halft år gammal, gnistrande af lif och skälmskhet, visserligen okunnig, men hvad slagfärdighet betraffar, mycket öfverlägsen sin lärare; han afskydde för öfrigt denne tyske lärare, efterträdaren till en fransk informator, som kanske hade undervisat mindre, men som till ersättning hade varit mästare i att göra pappersdrakar.

Till vänster om grefvinnan befann sig hennes dotters engelska guvernant miss Junior, med styf och stolt hållning; hon liknade icke den traditionela engelskan, ty hon var mycket liten, mycket mager och hade hopknipna ögon, som gåfvo henne utseende af att vara närsynt, ehuru hon likväl hade skarp syn; vid bordet var hon tyst, med tjänarna talade hon franska, som hon rådbräkade, men dock icke uttalade så illa som ryskan. Vid konversationen tog man ingen hänsyn till henne.

Till vänster om miss Junior satt den unga fröken Zenaide Kumjassin, femton år och åtta månader gammal; hon var lika vacker och lika spirituell som hennes lille bror Dmitrij. Särskilda kännetecken: hon afskydde sin guvernant, och tillbad sin kusins, hvilket för öfrigt var ganska naturligt. Denna, hennes granne till vänster, var en fyrtioårig, god, stilla och bottenärlig schweitziska, af ett föga tilltalande yttre, och blott lefvande för sina plikter. Miss Junior fick i egenskap af den unga fröknens guvernant två hundra rubel mera om året än mademoiselle Bochet, ehuru hon icke var musikalisk: det vållade hennes högre rang.

Husets obevekliga etikett åtskilde de två kvinnorna, hvilka eljest alltid till deras största glädje voro samman. Mademoiselle Bochet satt mellan Zenaide och Wassilissa Gorow.

Denna senare hade nyligen fyllt sitt sjuttonde år, men såg ut som om hon knappt vore sexton. Hennes sammetskinders fina färg, hennes blåa ögons milda och skalkaktiga glans, hennes forgät-mig-ej-er, som den förträffliga mademoiselle Bochet från Clarens brukade säga — hennes rosafärgade läppars blyga och nästan förlägna småleende gaf henne likhet med en pastellmålning från förra århundradet. Hennes urringade klädning — de unga flickorna infunno sig vid middagsbordet alltid i halltoilett — visade präktiga skuldror och en jungfrulig barm, som blygdes öfver att visa sig; därtill förtrollande, rosafärgade armar. Wassilissa talade aldrig i närvaro af grefvinnan, hennes välgörarinna och släkting på långt håll, och hvilken hon kallade tant.

Bredvid Wassilissa tronade den polske förvaltaren, en ännu vacker man, som färgade hår och skägg glänsande svarta; om dagen fick emellertid denna färg ett grönaktigt skimmer. Efter förvaltaren kom en hel rad sällskapsdamer af lägre adel, hvilka tills vidare bodde hos grefvinnan, tills dess man funnit en säker tillflyktsort för dem. Det långa bordet, hvars "nederska ända" icke var något tomt bord, nådde bort till ingångsdörren; den kalla vinden, som för hvarje ny gått trängde in genom rummet, kom en mager och bröstsjuk adlig fröken att hosta, hvilket hon sökte dölja med sin magra hand. Detta ljud var tydligen obehagligt för grefvinnan, men då hon var mycket godmodig, tog hon.

Det ena silfverfatet följde efter det andra, liksom en rad speglar, hvilka ömsesidigt reflektera hvarandra.

Konversationen leddes af grefvinnan själf, som berättade förvaltaren något mycket intressant; denne hade, för att tydligt ådagalägga sin uppmärksamhet, upphört att äta, men betjänten begagnade tillfället att taga tjädervingen, som redan länge retat hans aptit, bort från den stackars Kasimir. Han kväfde en suck; med ögonen ständigt riktade på grefvinnan, tyckte han plocka hvarje ord från hennes mun, men just som han stod i begrepp att uttryckа sitt bifall, började grefvinnans skyddslingar, de fattiga adelsfröknarna, utgjuta en ström af loftal, som fullständigt öfverröstade den olyckliga förvaltarens stämma.

Missmodigt stirrade han på den tallrik af Meissener-porslin, som just sattes framför honom, och längtansfullt tänkte han på den bortflugne tjädern, men tröstade sig till slut med det hoppet, att nu skulle glacen serveras.

De två unga flickorna, för hvilka intet af denna scen gått förloradt, sågo på hvarandra och Wassilissa sänkte ögonen mot sin tallrik, för att icke komma i förestelse, men Zenaide, som var mera modig eller mindre ståndaktig, kunde icke låta bli att skratta högt.

Grefvinnan såg med ett uttryck af högsta förvåning bort på sin dotter.

— Jag ber så mycket om ursäkt, mamma, hviskade Zenaide, som blifvit blossande röd.

Men därpå hängaf hon sig med största samvetsgrannhet åt sparrisglacen, som hofmästaren hade serverat på hennes tallrik.

Miss Junior hade äfven fått sparrisglace. Mademoiselle Böchet fick blott vanlig vaniljglace. Hofmästaren kände noga sina plikter, och i afseende på rangordningen var han höjd öfver alla misstag.

Slutligen kom desserten: porslinsskålar med frukter från Frankrike och Krim och åtskilligt med konfekt bjöds omkring med små ciselerade guldskedar och elfenbensknifvar med filigransskaft — en obekant tschekessers mästerverk, som grefven medfört från Kaukasus —, därpå sköt grefvinnan sin stol tillbaka och visade sig i sin höga gestalt och sin blå moiré-robes fulla prakt.

Högt stoj följde efter, hela sällskapet defilerade förbi grefvinnan för att nå den nådigas fingrar, hvilka hon ädelmodigt prisgaf åt den sedvanliga kyssen. En handtryckning å ena sidan, en nigning å den andra växlades mellan grefvinnan och de båda guvernanterna; alla de öfriga störtade sig öfver den nobla handen, som gaf så goda och långa måltider. Naturligtvis gjorde de, som stodo grefvinnan närmast, plats för att låta de andra passera. Med ett stereotypt leende tryckte fru Kumjassin en kyss på hvar panna, som böjde sig öfver hennes hand, men kyssen blef för det mesta hängande i luften eller i besättningen på en härklädsel.

När den sista af protegeerna hade uppfyllt denna plikt, vände grefvinnan ryggen till dem och drog sig tillbaka till den närgränsande salongen, som upplystes af en med skärm försedd hänglampa. Efter armstakarnas och silfverservisens glans kändes detta milda ljus oändligt lugnande.

När grefvinnan stod i dörren kom hon plötsligt ihåg, att hon hade glömt något. Ett omärkligt tecken uppmärksammades genast af hofmästaren: han vinkade till hela gruppen af protegeer, som just höll på att försvinna genom den motsatta dörren, och alla vände sig om.

— Jag ville blott meddela er, sade grefvinnan på franska med sin klara och melodiska stämma, — att vi i dag åtta dagar resa till Petersburg för att tillbringa vintern där. Varen utan fruktan, mina damer, tillade hon, speciellt hänvänd till skyddslingarnes grupp, — innan dess skall det bli sörjt för hvar och en af er.

Den tjänstaktiga skaran stod i begrepp att ännu en gång störta sig öfver grefvinnans hand för att uttrycka sin tacksamhet. Med en rörelse full af adel och grace förhindrade hon emellertid dessa häftiga tacksamhetsbetygelser och återvände till den lilla salongen, där hon något tungt lät sig sjunka ned i en bekväm länstol just under lampan.

De mera uppmärksammade af "de adliga, men fattiga" damerna följde med henne och togo plats på de stolar, som stodo längs väggarna.

— Läs en journal för mig, herr Wachtel, sade den nådiga fran till den tyske informatorn.

— Hvilken, fru grefvinna, frågade den olyckliga, i det han nervöst bläddrade i en diger lunta af tidskrifter och tidningar.

— Journal.... nej, den första artikeln i 'Revue des deux mondes'.

Informatorn tog boken och började läsa med en skarpt utpräglad tysk accent.

— Hvad vill du här, Dmitrij? afbröt grefvinnan honom, då hon såg sin sons gäckande drag komma fram bakom portieren.

— Jag hör min lärare, mamma, sade Dmitrij allvarligt.

— Du förstår inte, hvad han läser!

—Åh, mamma det är så roligt — han läser så dåligt —

Grefvinnan rynkade pannan och Dmitrij försvann.

II.

Hvad unga flickor tala med hvarandra om.

Den unge grefven förorade icke en minut, han sprang in i det stora, dåligt upplysta rummet, där hans syster och kusin vanligen uppehöllo sig med sina guvernanter. Man tålde honom sällan hos de unga flickorna, och lockelsen att höra lisas "så dåligt" måtte nog ha varit mycket stor, då den hade kunnat aflägsna honom härifrån.

Han knuffade undan tjänarne, som voro sysselsatta med att duka af bordet, o, i förbigående nöp han så starkt han kunde hofmästaren, som som vanligt smålog emot honom.

— Åh, min unge herr grefve, ni behagar skämta! sade den gamle skurken underdånigt, men då Dmitrij försvann, tillade han: — Lille kanalje!

De båda guvernanterna öfverlämnade sig hvar i sin vrå åt de ljufvaste drömmerier; blott åtta dagar ännu, och så St. Petersburg! Petersburg, som de förtviflade lämnat i maj, skulle de häntyckta återse i november. Petersburg, med det engelska läsekabinettet på hörnet af Amiralitetstorget, och schweitzerkolonien och den reformerta kyrkan, det engelska kapellet och landsmännen, och — ack, outsägliga glädje! — deras egna utgångsdagar!

Finnes det väl något mera afskyvärdt, tänkte de, än landtlifvet, då man icke har en enda fridag? Att i hela fjorton dagar oafbrutet vara banden vid sitt arbete, är i och för sig mycket ledsamt, men man har i alla händelser två söndagar i månaden, på hvilka man kan hämta andan; det är dock något annat än sex månaders tvångsvistelse på landet i sällskap med en rival, hvilken man antingen afskyr eller anser för dum och anspråksfull.

Om de båda guvernanterna icke hatade hvarandra af allt sitt hjärta, var det endast emedan det egentligen icke var något ondt med någon af dem. I detta ögonblick, med utsikten att icke längre vara hänvisade uteslutande till hvarandras sällskap, uppstodo till på köpet mildare känslor hos dem. De båda stolarna närmade sig ömsesidigt och framtidsprojekterna började.

Men de unga flickorna voro i en så allvarlig sinnesstämning, att Dmitrijs berättelse om hans nyaste dårskap blott ett ögonblick kom dem att skratta. Vid tanken på Petersburg slog den unge grefven en kullerbytta; äfven för denna ovana kunde han tacka sin förre franske lärare. Han gladde sig åt sin skridsoklubb och sina gymnastiktimmar. Man hade visserligen redan hotat honom med pianot, men denna vinter hoppades han dock bli fri därför.

Snart fann han, att han leddes vid de unga flickorna, och han började att oräkneliga gånger klippa ut förvaltarens profil af en bit papper — äfven detta var en frukt af den miserable franske lärarens uppfostran. Medan han därefter för ombytes skull stod i begrepp att göra sladar af papper, lutade de båda kusinerna sina förtjusande hufvuden samman för att tala förtroligt. Hittills hade de två unga flickorna haft allt gemensamt: det stora rummet, i hvilket äfven guvernanterna sofvo — hvar och en bakom sin skärm — de franska och de engelska undervisningstimmarna, spatserturerna, kort sagdt allt; blott toiletterna och tjänarnas vördnad bildade undantag.

Wassilissa var ju blott ett barn, som af barnhärtighet blifvit upptaget i den rika grefvinnans, hennes släktings hus. Hon hade visserligen vackra kläder, men fastän tyget i dessa var lika vackert som i fröken Zenaides så var snittet dock mindre elegant och icke så modernt; hennes guvernant fick mindre lön och Wassilissa fick blott mycket få fickpenningar: till jul och påsk kunde hon icke gifva tjänarne något, under det Zenaide var i stånd att vid dessa festliga tillfällen utdela skänker utan att göra många beräkningar.

Wassilissa kände mycket väl sin underordnade ställning, och då hon icke led synnerligen af den, så var det förnämligast emedan hon höll för mycket af sin kusin för att gifva luft åt sina känslor, som man kanske skulle hafva trott vara afundsjuka.

Zenaide däremot liknade en lyckliggjord fogel, som fladdrar fram och tillbaka och inte bryr sig synnerligen om någonting. Hon hade respekt för sin mor, älskade henne väl också litet, såsom man älskar helgonen i himmelen, med vördnad och på afstånd; hennes bror var ännu så ung, hennes guvernant så strang, men kusinen älskade hon gränslöst. Ännu högre än kusinen, men med mera reserverade känslor, älskade hon sin ständigt frånvarande fader, som på grund af sin bortovaro icke hade mycket att säga i hemmet.

— Petersburg, utbröt Wassilissa sorgset, — hvem vet, om jag kommer hit igen nästa år.

— Och hvarför icke?

— Tant sade ju, att hon i vinter skulle införa mig i sällskapslifvet.

— Nå hvad har det att göra med..?

— Om jag nu gifter mig....

— Åh, Lissa, om du gifter dig! Det vore gudomligt! Då finge jag lång klädning till ditt bröllop.... Ack, Lissa, jag ber dig, gift dig!

— Då kunna vi icke längre vara samman och jag kommer icke hit mera... Men jag älskar detta gamla hus, jag har känt mig så lyckliggjord här. I denna vrå äro vi fria. Ingen stör oss här.

— Bah! afbröt Zenaide lättsinnigt, — i Petersburg är mamma aldrig hemma.

Båda tego.

— Du kommer nog att träffa din mor, började Zenaide strax därefter.

Wassilissas moder lefde verkligen ännu, men denna mor, som tidigt blef änka och icke ägde någon förmögenhet, lefde i andra samhällskretsar. Hennes uppträdande var, sedt från elegansens synpunkt, icke alldeles korrekt, och fastän grefvinnan Kumjassin behandlade sin kusin mycket hänsynsfullt, tillät hon blott sällan, att denna besökte sin dotter, och äfven då blott i guvernantens närvaro.

Det var mera fru Gorows egenkärlek, som led därvid än hennes moderskärlek, som egentligen blott var föga utveeklad hos henne. Kusin Kumjassin var rik, hon hade lofvat sörja för dotterns utstyrsel. Dotterns frånvaro gaf henne dessutom frihet att öppet umgås med några goda väninnor och skvallersystrar.

Wassilissa svarade sorgset:

— Ja, det är sannt, jag kommer att träffa mamma.

Det var allt hvad hon sade.

Klockan nio serverades tee.

Porslinet var fint, silfret massivt, smörbrödet färskt, smöret nykärnadt, kakorna af tjock grädde och det finaste hvetemjöl; kort sagdt, det utveeklades en furstlig familjs lyx, men samtidigt märktes också den brist på komfort, som i synnerhet i Ryssland karaktäriserar hvarje stort hushåll med många människor.

Husfrun betalte frikostigt, men brydde sig icke vidare om husfolkets välbefinnande; hon såg aldrig efter om äfven barnen och funktionärerna blefvo väl betjänade.

Så blef det tid att gå till hvilan. Wachtel infann sig för att hämta sin elev, och under det att han bemödade sig att säga guvernanten några artigheter, stoppade gossen hans fickor full med pappersremsor.

Dmitrij kysste de två unga flickorna, bugade för mademoiselle Bochet och ville gå utan att säga godnatt till miss Junior, men blef af sin lärare återhållen och tillrättavisad.

Delikventen lät lugnt föra sig tillbaka — sålunda vanns åtminstone någon tid — bugade djupt för miss Junior, och i det han gick, gjorde han bakom hennes rygg grimaser till stor glädje för Zenaide.

Försedda med hvar sitt ljus drogo sig guvernanterna tillbaka bakom sina skärmar, för att göra toilette för natten; kammarjungfrurna kommo in på tåspetsarna för att under tystnad kamma och fläta de unga flickornas långa hår, därpå försvunno de hvita kjolarna och de nya dräkterna för att bäras försiktigt ut.

Wassilissa och Zenaide knäböjde tillsammans framför helgonbilderna och framsade sina böner. Därpå sade de på afstånd god natt till skärmarna och kröpo ned i sina täcka hvita bäddar, som stodo så nära hvarandra, att de unga flickorna kunde hviskande samtala.

Tvärt emot sin vana förblef Lissa tyst denna gången.

— Du tänker bestämdt på det där giftermålet, hviskade Zenaide till henne, då djuset bakom den andre skärmen också blifvit släckt.

— Ja, svarade Wassilissa och utsträckte sin hand efter kusinens hand.

— Ville du gärna bli gift? frågade denna nyfiket.

Ordet giftermål, som ännu egentligen icke fanns till för henne, tycktes för henne innehålla en mängd härliga saker; hon såg i det nya dräkter, juveler, den vackra, hvita brudklädningen, orangeblommorna, kyrkohymnerna och brinnande vaxljus — med ett ord allt; endast maken såg hon icke.

— Nej, svarade Wassilissa, sedan hon ett ögonblick ignorerat frågan.

— Hvarför inte? frågade Zenaide så förvånad, att det ljöd högre än vanligt.

Ett ljudligt hm! ljöd bak skärmen till vänster.

— Hvarför inte? återtog hon tystare, i det hon tryckte kusinens hand.

— Det vet jag inte, jag är rädd.

— Rädd? För hvad?

— För mannen.

— Så komiskt. En man är väl ingenting att vara rädd för. En man är en man. Alla gifta sig ju; jag skall också gifta mig, det hoppas jag åtminstone.

— Jag är rädd för den man, som man kommer att välja åt mig, sade Wassilissa mera bestämdt; hon hade upptäckt orsaken till sin hemliga ångest.

— Han skall vara ung, rik och förnäm — som alla fästmän, svarade Zenaide svärmiskt.

— Nej, Zina, svarade Wassilissa, — han blir hvarken det ena eller det andra, och jag skall ändå bli tvungen att gifta mig med honom.

— Hur kan det falla dig in? Du har sådana besynnerliga idéer i aftou.

— Du skall få se det.

— Gud gifve, att du misstoge dig! En sådan man skulle jag icke kunna älska.

— Inte jag heller. God natt, kära lilla du, sof godt! sade Lissa sakta.

Belysta af lampan, som brann framför helgonbilderna reste sig tvenne förtjusande gestalter upp och växlade en kyss.

— Hm! ljöd det bak skärmen till höger.

De två små hufvudena borrade sig ned i sina kuddar, och under hela natten stördes tystnaden endast af miss Juniors genomträngande snarcningar.

III.

Hvad grefvinnan Kumjassin är för en kvinna.

Då grefvinnan Kumjassin, efter sin kusin Gorows död, tog den blott några månader gamla Wassilissa till sig, hade hon varit gift i elfva år och var barnlös.

Med afund betraktade hon på promenaden de med hvitt kasimir och rika broderier öfverdragna pälsar, i hvilka de älskliga små "babies", den gifta kvinnans skatt, voro insvepta, där de sutto på sin ammas arm. Kusinens tidiga död var för henne en Guds fingervisning, som antydde det efterlängtade barnet för henne, ett barn, som hon kunde få utan fara och vedermöda för sig själf. Fru Gorows samtycke var blott en formalitet, och åtta dagar efter faderns död befann sig Wassilissa som adoptivdotter i grefvinnans hus.

Grefven, vän af barn, och öfver hufvudtaget en förträfflig man — antog utan vidare sin hustrus förslag. Han for genast själf till en butik och förde i sitt eget ekipage med sig hem en praktfull rysk ammedräkt, som var bestämd för den landtliga skönhet, som ammade barnet, och han gladde sig utomordentligt, då han såg den präktiga kvinnan spatsera omkring huset i blått damast och breda guldspetsar och på hufvudet en kakoschnik, broderad med pärlor och glitter.

På promenaderna lät grefvinnan alltid ledsaga sig af amman och barnet, gaf skämtsamma svar på sina bekantas förvånade frågor och spelade ung moder på det naturligaste sätt i världen.

Men himlen hade, som det tycktes, icke lika nådigt upptagit detta skämt; ty en vacker morgon sedan grefvinnan i några månader hade agerat moder, upptäckte grefvinnan, att hon stod i begrepp att bli det på allvar.

Detta gjorde ingen orsak till glädje för henne. För det första därför, att hon redan hade varit gift i nära tolf år, och dessutom, hvad skulle hon taga sig till med det barn, som hon sålunda hade adopterat i förhastande, nu, då hon väntade ett eget?

Då hon icke hade annat att göra, lät hon trösta sig med det hoppet, att hon skulle få en son. Men när Försynen en gång har börjat visa sig afvogt stämd mot oss, så blir den det fortfarande: det väntade barnet blef en flicka!

Grefven tröstade sig strax: de två flickorna skulle växa upp tillsammans; lekar och studier skulle bli så mycket behagligare för Zina. Men grefvinnan var mera praktisk; hon såg längre in i framtiden och sade för sig själf, att man måste tidigt gifta bort Wassilissa, så att hon ej skulle bli ett allvarsamt hinder i huset.

För att säga rent ut så älskade hon icke längre sin adoptivdotter, och om hon icke gick ända därhän att hata henne, så var det blott emedan hennes religiositet och kristliga kärlek ålade henne plikten att älska och beskydda ett värnlöst barn, hvars gudmor hon dessutom var.

Försynen, som mycket allvarligt uppfog grefvinnans önskan om barn, skänkte henne sju år efter Zenaides födelse ännu ett, sonen Dmitrij. Denna gång blef grefvinnan nästan förtviflad; på sex månader lämnade hon icke sitt hus, och till och med hennes närmaste visste ingenting om den händelse, som skulle gifva Kumjassins en manlig arfvinge, förrän den blef till verklighet.

Lyckligtvis lät den himmelska barmhärtigheten sig nöja härmed, ty hade den ännu en gång gifvit sig tillkänna på ett liknande sätt, så skulle kanske icke en gång grefvinnans religiösa känslor hafva afhållit henne från att bära hand på sitt lif.

Detta oaktadt stördes ordningen i Kumjassins hus icke ett ögonblick. De två små flickorna växte upp bredvid hvarandra; Wassilissa var mera ömtålig och kräfde större omsorg, Zenaide däremot var starkare och trifdes utmärkt. Så länge de ännu voro små, gingo de fullkomligt lika klädda och hade länge gemensam guvernant; men då Lissa en dag blef femton år gammal, påtog man henne en lång klädning, gaf henne en egen lärarinna, och denna fick i uppdrag att förbereda sin elev på lifvets allvar.

— Hon är en faderlös flicka, utan förmögenhet, mademoiselle Bochet, glöm icke det. Hennes lif blir icke en rik arfvinges; bemöda er därför att inplanta hos henne blygsamma anspråk och kristlig ödmjukhet.

När grefvinnan anbefallde sin niece till den hederliga schweiziskan behagade hon uttrycka sig så. Lyckligtvis hade denna guvernant ett förträfflig hjärta; hon förstod icke riktigt, hvad grefvinnan menade, men som hon mera höll sig till bokstafven än till andan i talet, ingaf hon sin lärjunge kärlek till alla plikter och dygder.

Det bemötande Wassilissa rönte af tjänarne lät henne snart förstå allt. Man kunde aldrig förebrå henne något; hon hade förstånd nog att icke göra sin älskade kusin ansvarig för moderns misstag, men i tysthet föreskref hon sig en bestämd regel för sitt uppförande, och från denna afvek hon aldrig. Hon föresatte sig att gifva efter så länge det blott gällde hennes egenkärlek, men satte sig till bestämdt motvärn så snart hennes ära eller värdighet hotades.

— Man har uppfostrat mig som en förnäm fröken, sade hon till sig själf, — så länge man behandlar mig därefter, skall jag lämpa min vilja efter plikterna mot min välgörarinna; men skulle hon någonsin åsidosätta de förpliktelser hon frivilligt åtagit sig, så skall jag sätta mig till motvärn, om jag också därför skulle nödgas dö i ett kloster.

Att dö i ett kloster! Ett sådant beslut kan man fatta vid femton års ålder. Men har man blott fyllt tjugo år, så finner man på andra sätt att göra motstånd.

Den afton, hvarom nu är tal, afskedade grefvinnan, sedan den tyske läraren dragit sig tillbaka, de protegeer, hvilka gjorde tjänst såsom sällskapsdamer, och öfverlämnade sig åt sina betraktelser.

Wassilissa hade gissat rätt, man ville gifta bort henne.

FORTS.

Landpriset i Ostern och Vestern

"Landtbrukets fördelar i södra New York" samt andra upplysningar fritt.

Dept. of Agriculture,
23 Park Row, New York.

Ko-Operativt inköp af LUMBER

Många farmare klaga öfver det höga lumberpriset och söka efter en utväg att kunna köpa lumber billigare. Och detta är en sak som låter sig göra, endast man köper hela vagnslaster och betalar kontant. Man kan då spara 30 procent af lumberpriset och 50 procent på en del, eller i dollars och cents från $6 till $14 per 1,000 fot.

Den firma vi stå i förbindelse med säljer endast god lumber — intet skräp — utan bättre lumber än ni kan få i de flesta lumber yards.

De flesta farmare ha pängar nog att betala kontant och spara minuthandlarens förtjänst. Men en vagnslast innehåller minst 17,000 fot lumber, och detta är mera än en farmare i allmänhet behöfver. Men det är intet hinder för att några stycken slå sig tillsamman och köpa en vagnslast gemensamt.

Rekvisitioner eller förfrågningar kunna insändas till
PRENUMERANTERNAS .. INKÖPSBYRÅ.
P. O. BOX 3078, Winnipeg, Man.

Hvarje Eddy tändsticka tänder säkert

Då ni stryker eld på en Eddy Tändsticka tänder den alltid lätt och brinner jämnt med en stadig låga.

Dessa ofelbara tändstickor tillverkas af bästa materialier på tidsenliga maskiner under uppsikt af skickliga arbetare.

Eddy's tändsticksaskar innehålla alltid fullt antal och säljas af alla goda handlare allestädes.

THE E. B. EDDY CO. LIMITED
HULL, CANADA. Fabrikanter af träspann, Byttor, Baljor, etc.

REDWOODS
MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat. "GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI

RIDEOUT & CO.

Just nu ha vi fått ett stort lager barnvagnar etc. Nyaste modeller och moderata priser.
Kom och se!

RIDEOUT & CO. 401-3 Second Street, Kenora

WALL PLASTER

Det bästa kostar er icke mera än sämre vara eller så kallade substitut.

Fråga er handlare om

"Empire" Brands of Wood Fiber, Cementwalls och Finish Plasters.

Skola vi gifva ederupplysningar om "Empire" Plaster Board — som håller elden tillbaka.

Manitoba Cypsum Co., Limited
Winnipeg, - - - Man.

Imperial Bank of Canada

GRUNDFOND	$12,000,000
TECKNADT KAPITAL	$ 6,000,000
INBETALDT KAPITAL	$6,425,000
RESERVFOND	$6,425,000

Gällande intresse betalas å depositioner.

SPARKASSEAFDELNINGEN REKOMMENDERAS.

Växlar dragas på alla platser i Sverige, Norge och Danmark och äro betalbara i kronor

Hufvudkontor: Hörnet af Main Street och Bannatyne Avenue
N. G. LESLIE, Manager.
NORTHEND Filial, hörnet af Selkirk och Main Street.